

Karcsika s-a uitat la ochelari, a dat aprobator din cap către Tata, apoi i-a răspuns Mamei:

— Îngerul l-a adus. Pentru că mi l-am dorit atât de mult, mi l-a trimis prin Dédi!

Mama s-a uitat la Tata.

— Grozav, a spus. Atunci tot ea o să-l și ducă înapoi.

Tata s-a aplecat, desprinzând plăcuța cu crucea roșie prinsă de lesă.

— Tu chiar vrei să orbești? a întrebat.

— Dă-i pace, s-a jucat și el, n-are decât șase ani, a spus Mama.

— Nu te băga, a spus Tata. Asta nu-i o joacă, în asta să nu te bagi.

— Dă-i pace!

Karcsika s-a ridicat în șezut și i-a mângâiat gâtul lui Radír.

— Nu vă certați, a spus el.

— Nu te băga! au spus la unison Mama și Tata, dar Mama zâmbea și aproape că zâmbea și Tata.

— Atunci pot să-l păstrez? a întrebat Karcsika. Ar putea să stea la mine-n cameră.

— Asta nu-i chiar atât de simplu, a spus Mama.

— Nu ești orb. Atunci la ce-ți trebuie un câine pentru nevăzători? a întrebat Tata.

— Dar aș putea orbi oricând, a spus Karcsika.

— Nu cobii, a spus Mama.

— Bine, a spus Tata, începând să-și deznoade cravata de la gât. Dacă treci cu bine de o probă, poți să-l păstrezi.

— Ce probă? a întrebat Mama.

— Nu te băga, a spus Tata.

— Nu te băga, a spus Karcsika.

— Deci, a spus Tata, dacă treci de o probă, poți păstra câinele. Cum ai spus că-l cheamă?

— Radír, a spus Karcsika.

— Dacă treci de proba asta, poți să-l păstrezi pe Radír, a spus Tata, scoțându-și cravata.

— Ce probă? a întrebat Karcsika.

— Vino aici, a spus Tata.

Karcsika s-a ridicat și s-a dus la Tata, rămânând în picioare în fața lui.

— Aici sunt, a spus.

Tata și-a mângâiat cravata.

— Ai vrut un câine pentru nevăzători, a spus. O să te leg la ochi cu cravata asta și dacă rezști până diseară fără să o dai jos și te culci și adormi legat la ochi cu ea, atunci poți să păstrezi câinele.

— Bine, a spus Karcsika.

— Nici vorbă, a spus Mama. N-o să-mi orbecăi mie prin casă, legat la ochi, toată seara de Crăciun. Ai auzit, Károly?

Dar între timp Tata l-a și legat pe Karcsika la ochi cu cravata, astfel încât Karcsika nu mai vedea într-adevăr nimic, dar absolut nimic.

— Vezi ceva? a întrebat Tata.

— Nu, a răspuns Karcsika.

— Atunci e bine, a spus Tata. Poți să pleci. Vrei bastonul?

— Nu, a spus Karcsika. Radír, vino-ncoace! Condu-mă!

Și a pornit orbecăind spre camera lui.

— Stai, a spus Tata. Știi că asta înseamnă că n-o să vezi bradul de Crăciun? N-o să vezi nici lumânările, nici artificiile, nici podoabele de pom și n-o să-ți vezi nici cadourile.

— Știu, a spus Karcsika. Dar o să le vadă Radír în locul meu.

— Nu poți să faci așa ceva, a spus Mama. Asta-i o cruzime nemaipomenită. Nu te las.

— Nu te băga, a spus Tata. Am zis!

Karcsika a traversat coridorul pe pipăite, ținându-se cu o mână de perete și cu cealaltă de lesa lui Radír. Cravata Tatei mirosea a tutun și aftershave, iar materialul era un pic cam aspru. Karcsika și-a adus aminte ce scria în carte, dacă ți-ai pierdut vederea, ți se ascut celelalte simțuri, iar Karcsika a și început să simtă cum i se ascut, de pildă auzul, era sigur că de auzit acum auzea mult, mult mai bine, pentru că se afla deja în camera lui, închisese și ușa aproape de tot, totuși a auzit-o foarte clar pe Mama șoptindu-i Tatei că asta-i răutate pură, așa ceva nu se poate, la care Tata a spus că nu-i nici o răutate, e doar o probă și, de altfel, Mama chiar vrea un câine în casă? Iar Mama a spus că numai asta le-ar mai lipsi și Tata a spus că o să vadă ea, că în

mod sigur Karcsika n-o să reziste. Atunci Karcsika a închis ușa de tot și a spus că ba da, o să reziste, numai de-al dracu' o să reziste, și s-a așezat în fața patului, pe covor, așteptând să se facă seară și să vină acasă Dédi și să vină și îngerul, să aducă pomul de Crăciun și să aducă și cadourile. Radír s-a tolănit lângă el pe covor și Karcsika îl mângâia pe spate.

— Bine, Radír, a spus el, o să fie bine, o să vezi.

În liniștea care se lăsase, asculta respirația liniștită a câinelui.

— N-o să adorm, și-a spus, apoi a adormit aproape instantaneu.

Când clinchetul clopoțelului l-a trezit, la început nu știa unde se află, s-a și speriat puțin, pentru că degeaba a deschis ochii, nu vedea nimic. Dar apoi Radír i-a lins mâinile și atunci și-a amintit totul, a dus mâna la cravata cu care era legat la ochi, gândindu-se că ar trebui s-o dea jos sau să tragă cu ochiul pe sub ea, totuși n-a dat-o jos, nici n-a tras cu ochiul, și bine a făcut, pentru că deodată a auzit, foarte aproape de el, vocea Tatei.

— Hai, că vine îngerul! i-a spus, ajutându-l să se ridice.

În clipa aia clopoțelul a sunat din nou, apoi s-a auzit *O, brad frumos!* de pe disc, ca în fiecare seară de Crăciun, ei s-au îndreptat spre camera mare, Tata îl ajuta, Radír venea în urma lor, Karcsika auzea cum târăște lesa după el pe podea.

Au intrat în camera mare, nările lui Karcsika s-au umplut de mirosul proaspăt de brad, de cel de fum al

artificiilor și de parfumul de ceară al lumânărilor fume-gând ușor, Mama și Dédi cântau deja, Karcsika se stră-duia să-și imagineze pomul de Crăciun, globurile și podoabele, beteala, suportul vopsit în verde pe care era așezat bradul, cadourile frumos ambalate de sub el, steaua aurită din vârf, însă n-a reușit nicidecum. A făcut totuși un pas în față, încercând să cânte împreună cu pick-upul și cu ceilalți, dar s-a împiedicat de covor, era cât pe ce să cadă, spre norocul lui, l-a prins Mama. Nu, nu era Mama, după strânsoarea mâinii și-a dat seama că era Dédi.

— Mulțumesc, Dédi, a spus el.

Dédi s-a oprit brusc din cântat.

— Dar asta ce mai e? a întrebat. Karcsika, ce-i ches-tia aia de pe ochii tăi?

— Proba, a spus Karcsika. Tata a zis. Iar eu o s-o trec, ca să-l pot păstra pe Radír.

Karcsika a simțit că Dédi îi lasă brațul, după care a auzit-o strigând:

— Probă! Măi Károly, nu ți-e rușine? Îți dau eu ție probă!

S-a auzit un pocnet, de fapt nu unul, ci două, piff!! paff!! Apoi o mână a smuls cravata de pe ochii lui Karcsika, era mâna lui Dédi, Karcsika a recunoscut mirosul săpu-nului ei de lavandă, a rămas pe loc, uitându-se cu ochii îngustați la brad, la artificii, la cadourile de sub pomul de Crăciun, ambalate în staniol colorat, la botnița cro-mată și strălucitoare așezată pe una dintre cutii, la lesa

lungă, împletită din fâșii de piele fină, la farfuria de plastic roșu purtând o inscripție cu litere de tipar mari și negre, „CÂINE“, și la Radír, care tocmai se apucase să mănânce o bomboană din pom după ce o scosese din învelișul ei de staniol auriu, și atunci Karcsika s-a uitat la Tata, obrajii Tatei erau roșii ca focul și Tata i-a spus:

— Da! Da, poți să-l păstrezi!

Și, în timp ce-i spunea asta, l-a apucat râsul, și-a apăsat palma pe obraz, și l-a frecat și apoi a adăugat râzând:

— Bunică dragă, matale chiar că nu știi de glumă.

(Inima de sticlă)

Cu mâinile la spate în fața celor doi părinți ai lui, Karcsika inspiră adânc și începu să recite versurile poeziei ca pe apă, fără greșală, fără absolut nici o greșală.

Timp de mai bine de o săptămână au tot învățat la școală poezia asta despre recunoștință și inima plină de recunoștință. Lui Karcsika i-a venit foarte greu s-o învețe, e drept că nu-i prea plăceau lui poeziile, iar asta chiar era una deosebit de dificilă și de lungă, autorul își manifesta recunoștința pentru aproape tot ce trăise el de când s-a născut, o fi fost vreun slăbănog pipernicit, pentru că preț de patru strofe a tot bolit, a avut și difterie, și pneumonie, și multe altele, și îi mulțumea mamei că l-a îngrijit și a stat la căpătâiul lui, că i-a pus comprese reci pe frunte și i-a vegheat somnul.